БЕРЕЗЕНЬ
1972
Київ

Рік видання 46-й
№ 6 (880)
Ціна 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. Е. ВАЛЬТЕРА

...І за борт її жбурляє...

Телеграфне агентство Перця

СПРОСТОВАННЯ ТАП

На лист жителя с. Затурців Локачинського району на Волині Ю. І. Дацюка ТАП уповноважений заявити:

В банках «Маслят маринованих», виробництва Любомльського консервного заводу, іноді усе-таки можна натрапити на нечервивий гриб. Для цього тільки потрібно закупити не шість літрових банок тих грибів, як це зробив т. Дацюк, а значно більше.

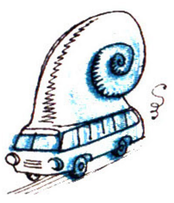

НУ Й ШИЯ...

ТУЛЬЧИН Вінницької області. (Кор. ТАП). Свідками незвичайного явища стали мешканці цього міста. Коли вони поскаржилися директорові автопідприємства № 01012 В. Ф. Стовбчатому на те, що автобус, який ходить на вулицю Польову, постійно порушує графік руху, директор сказав: — «Усі автобуси висять на моїй шиї. Що хочу, те з ними й роблю».

Відвідувачі спочатку подумали, що директор нахваляється. А потім переконалися, що зв'язок між його шиєю і автобусами таки існує. Намилили в міськраді директорові шию, і автобус цілий тиждень ходив нормально. А тільки милиння на шиї Володимира Федоровича висохло, — автобус знову почав ходити, як йому заманеться.

ЗРЕАГУВАЛИ!

с. НИЖНЯ СИРОВАТКА на Сумщині. (Кор. ТАП). Заслуговує на увагу оперативність і діловитість, із якою правління колгоспу ім. Луначарського реагує на виступи преси.

Коли в грудні минулого року у районній газеті «Вперед» появилася замітка про занедбану тутешню сільську баню, правління просто так собі не відмахнулося від критики — спочатку в цьому притулку для горобців було відремонтовано двері, потім повішено на них замок. І аж тоді правління махнуло на все рукою.

УСПІХ СЕЛЕКЦІОНЕРІВ

Цікавий експеримент провели селекціонери з Новоукраїнського (Кіровоградська область) районного вузла зв'язку: вони схрестили лінію телефонного зв'язку з радіотрансляційною мережею і одержаний таким чином гібрид передали на вічне користування мешканцям села Семенастого. Тепер, приклавши до вуха трубку телефонного апарата, мешканці села можуть почути геть усе, що робиться на світі білому. Єдине, чого поки що їм не вдається почути, так це голосу абонента, який надривається на другому кінці проводу.

ДО ВЕСНИ — У ВСЕОЗБРОЄННІ

ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Як і кожної весни, у серцях жителів вулиці Довгої прокидаються світлі надії на працівників міськкомунгоспу. А тим часом у кожній сім'ї йдуть активні весняні приготування: закуповуються гумові чоботи, заготовляються довгі жердини для перестрибування рівчаків, ведуться переговори зі знайомими шоферами, аби ті привезли землі — засипати двометрової глибини канаву посеред вулиці.

— На міськкомунгосп надійся, а сам гав не лови! — під таким гаслом готуються мешканці вулиці Довгої зустріти цьогорічну весну.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Набридло жити у такій глушині — поїду в місто та влаштуюсь у зоопарк.

ДАВНІЙ ДРУГ

Не взявши ні плаща, ні чемодана,
Приїхав я в Житомир вранці-рано.
І тільки на перон ступив з вагона,
Аж раптом — бачу друга Ларіона.
Мій давній друг рвонувсь, як буйний вітер,
Обняв мене й почав торохкотіти:
— Здоров! Привіт!
Ну, як живеш, дружище?!
— Живу, але... в кишенях вітер свище.
— А що таке? Що сталося з тобою?
— Ех, не питай — не маю супокою...
— Так розкажи усе мені, як другу.
Я постараюсь, я розвію тугу.
— Не туга в мене, тут про гірше мова —
Аж три біди нагрянуло раптово:
Дружина вмерла,
З тещею скандали,
Та ще й вночі сьогодні обікрали.
Прокинувсь у вагоні вранці-рано —
Ані тобі грошей, ні чемодана.
Лиш капелюх чужий лишивсь на згадку...
То ж виручай. Позич мені десятку.
— Десятку?! Що ти? Де ж десятку взяти?
— Тоді дозволь у тебе переспати.
Бо справи ж, бачиш, досить невеселі,
Та й без грошей не приймуть у готелі...

Погасли в друга очі темносірі:
— На жаль, якраз ремонт в моїй квартирі.
Ще й у дружини серце дуже хворе...
У тебе горе,
І у мене горе!
Але махни на горе капелюхом.
Ну, будь здоров!
І той... не падай духом!

І тут в якомусь гнівному натхненні
Я вийняв гроші з власної кишені.
І, як бувало, в борг, а чи на згадку
Даю й кажу: — То на тобі десятку!
Бо слава богу, добра і єдина,
Живе і здравствує моя дружина,
І теща — чепуруха чорноброва
І лагідна у мене, і — здорова.

Друг аж підскочив і скривився гірко:
— Це що ж виходить?!
— Дружби перевірка.
Та не горюй і не шкреби за вухом.
Рулюй,
Хитруй,
І той... не падай духом.

Володимир ІВАНОВИЧ.

Нетиповий сюжет

Будь-який твір — повість, роман, кримінальна справа чи ревізорський акт — будується за певною схемою, де обов'язково є зав'язка, розвиток дії, кульмінація та розв'язка. У цьому розумінні дана розповідь не відзначається оригінальністю. Вона абсолютно типова, бо має усі характерні ознаки цієї схеми. Судіть самі.

1. ЗАВ'ЯЗКА

Одного чудового осіннього дня — а саме 12 вересня минулого року — шофер Машкевич весело підстрибував у кабіні свого автомобіля. В кузові та причепі цього ж автомобіля підстрибувала цегла у кількості три тисячі штук. Тряска аж ніяк не позначалася на райдужному настрої шофера Машкевича та на цілості цегли. На настрої — бо шофер Машкевич сподівався уже за годину покласти до спеціальної внутрішньої кишеньки як мінімум півсотні, а на цілості — бо продукція Київського цегельного заводу № 11 відзначається високою якістю взагалі і антиударністю зокрема.

Грузовик проминув районний центр Миронівку і, розганяючи дорогою флегматичних ворон, прибув до кінцевого пункту свого маршруту — до села Карапишів. Тут шофер розшукав індивідуального забудовника Мохонька.

— Хазяїне, цеглу купував?

— Аякже — купував,— підтвердив забудовник.— І квитанція є.

— Машину в «Київтрансагентстві» замовляв?

— Аякже — замовляв,— знову підтвердив забудовник.— І охоронну розписку одержав.

— Півсотні платити будеш? — по-діловому запитав шофер Машкевич.

— Та я ж повністю розрахувався,— по-діловому відповів забудовник Мохонько,— і за цеглу, і за машину.

— Так то ж ти, діду, з державою розрахувався, — терпляче розтлумачив шофер Машкевич.— А я про себе кажу. Ось тут у мене і спеціальна кишенька є... Давай, дідуню, давай, розв'язуй швидше калитку, бо я поспішаю.

Оскільки дідусь Мохонько чомусь не побіг діставати з потаємного куточка свою калитку, шофер Машкевич сумно зітхнув, заліз до кабіни й пророчо мовив:

— Шкода мені тебе, діду, просто дуже шкода. Бо не матимеш ти ніякої цегли, а матимеш ти замість неї...— він увімкнув мотор, крутнув руль і закінчив: — ...а матимеш ти замість неї велику дулю.

Й тут же зник за найближчим поворотом. Разом із цеглою.

2. РОЗВИТОК ДІЇ

За найближчим поворотом шофер Машкевич зустрів індивідуального забудовника Ситника та двох його друзів — друга Ільченка та друга Пастушенка.

— Хазяїне, цегла потрібна? — запитав шофер Машкевич, розстібаючи спеціальну кишеньку.

— Аякже — потрібна,— відгукнувся друг Ільченко.

— Ще й як потрібна,— підтвердив друг Пастушенко.

— Хочу новосілля швидше справити, — зарум'янився індивідуальний забудовник Ситник.

За півгодини шофер Машкевич радісно підстрибував на знайомих вибоїнах.

А за два тижні індивідуальний забудовник Ситник справив новосілля. Почесними гостями були друг Ільченко та друг Пастушенко.

Забудовника Мохонька не запрошували.

Забудовник Мохонько прийшов сам.

3. КУЛЬМІНАЦІЯ

Забудовник Мохонько прийшов сам і в неофіційному порядку попросив повернути йому цеглу, яку він придбав на заводі, за перевезення якої сповна розрахувався і яку привласнив забудовник Ситник.

— Дідуню, скажу тобі як забудовник забудовникові, — зарум'янився новоселець Ситник,— не приставай до мене, бо мені, як бачиш, ніколи — новосілля справляю...

— Іди, іди, дідусю, не заважай,— підтримав його друг Ільченко.

— Рушай, діду, не відривай нас од діла, — додав друг Пастушенко.

Забудовник Мохонько подумав і вирішив діяти офіційно.

Наступного дня він прийшов до голови сільради й попросив, щоб йому повернули цеглу.

— Дідусю, не приставай до мене, бо мені, як бачиш, ніколи,— зарум'янився голова сільради.— Обговорюємо важливе питання: про розгляд скарг трудящих і дотримання законності.

— Іди, іди, дідусю, не заважай,— підтримав його голова місцевого колгоспу.

— Рушай, діду, не відривай нас од діла,— додав секретар колгоспної парторганізації.

Якщо уважний читач вловив абсолютну тотожність у способах формулювання думок вищеназваними товаришами, то, щоб кульмінаційний момент знаходився саме в тому місці, де йому й належить знаходитися, треба додати, що новоселець Ситник і голова Карапишівської сільради — одна й та ж особа, так само, як одними й тими ж особами є друг Ільченко і голова тутешнього колгоспу, а також друг Пастушенко і секретар колгоспної парторганізації.

А звідси, від кульмінації, вже рукою подати й до розв'язки.

4. РОЗВ'ЯЗКА

Розв'язка така.

Новоселець Ситник живе у будинку, частково змурованому з чужої цегли. Голова сільради Ситник продовжує обговорювати різні важливі питання. У тім числі й питання про дотримання законності.

Друг Ільченко залишається другом Ільченком. Голова колгоспу Ільченко дуже ображається на колгоспника Мохонька за те, що той відрива його своїми скаргами від поточних справ.

Друг Пастушенко теж залишається другом і теж ображається.

Шофер київської автоколони 2238 Машкевич має при собі фіктивну довідку, сформульовану другом Ільченком та другом Пастушенком і підписану Ситником, про те, що «у зв'язку з відсутністю в гр. Мохонька охоронної розписки на одержання цегли цегла була здана в колгосп ім. Щорса с. Карапиші Миронівського району Київської області», і тихо радіє, обмацуючи спеціальну кишеньку.

Начальник автоколони т. Ривкін не вбачає у вчинкові шофера Машкевича ніякого криміналу.

У «Київтрансагентстві», яке гарантує своїм клієнтам вчасну і якісну доставку будь-якого вантажу, складаються оптимістичні звіти. Там цікавляться загальними показниками і не цікавляться деталями.

А колгоспник, інвалід Вітчизняної війни Мохонько втратив цеглу, втратив гроші, які заплатив за неї, і, відповідно, ще не має нової хати.

* * *

Як бачите, моя розповідь за своєю побудовою типова. У розумінні композиційному. Однак водночас вона зовсім нетипова у розумінні життєвому, оскільки нетиповий, більше того — безпрецедентний — факт лежить у її основі. Але саме тому, що факт — безпрецедентний, він вимагає і відповідного — не ординарного розгляду.

Тим паче, що й службові особи, котрі затіяли цю ганебну історію, теж нетипові.

Для високих посад, які займають.

В. ЧЕПІГА.

Мал. Й. КОГАНА

— У вас є ліки проти грипу?

Іронізми

Виходячи в люди, не забувай про своїх предків.

—

Вважав, що причини існують для того, щоб звалювати на них відповідальність.

Півень дивував своїм співом курник, а гадав, що дивує ним увесь світ.

—

Коли змія міняє шкіру, вона стає особливо отруйною.

Жінка хоче бачити у свого чоловіка всі позитивні якості чужих чоловіків.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Виставка Шарнітреба

Запорука довголіття

Останнім часом багато сперечаються про те, як уберегти чоловіків од передчасного старіння. Досвідчені лікарі з сумом констатують, що найгірший ворог довголіття — технічний прогрес. Замість того, щоб активно рухатися, чоловіки їздять автобусами і таксі, сидять у канцелярських кріслах, лежать на канапах перед телевізорами.

Жінки — інша річ. Вони і по магазинах бігають, і біля плит тупцюють, і білизну перуть.

Та поступово й жінки заплутуються в тенетах нерухомості, які так підступно плете для них епоха прогресу. Навіщо ножем чистити картоплю, коли є картоплечистка! Навіщо мити посуд, коли є електрична посудомийка! Навіщо мити підлогу, коли існує підлогонатирач! Навіщо прати білизну, коли можна придбати пральну машину...

— Ні, зробимо все, щоб наші славні жінки не старіли передчасно, — дали слово на Харківському заводі пральних машин.

І неухильно дотримують його.

Тут так фарбують машини, щоб хазяйкам гидко було до них наблизитися.

Мотори в тих машинах працюють із таким ревищем, що навіть жінки із міцними нервами більше двох хвилин не витримують.

А для тих, кого шум не лякає, інший сюрприз є — барабан рве на шмаття білизну. Яка хазяйка витримає таке!

Хочеш — не хочеш, а доводиться жінці вручну прати. Здоров'я зміцнювати...

Узнали про почин харків'ян на Ходорівському заводі пральних машин і подумали: «А ми хіба проти жінок? А ми хіба вороги їхнього здоров'я?»

І випустили кілька тисяч пральних машин із такою кількістю дефектів, що жіноцтво одностайно відмовилося прати на них.

Так що жінки можуть спати спокійно. Передчасне старіння від нерухомості їм не загрожує.

ОГОЛОШУЄТЬСЯ КОНКУРС НА ВИНАХІДЛИВІСТЬ

Запрошуються усі бажаючі. Переможців чекають нагороди!

Завдання перше.

Ідучи в гості, ви придбали в магазині подарунок виробництва Одеської сувенірної фабрики. Скажімо, «Чорногуз на пеньку», або «Червоні вітрила», або «Одеський маяк». Коли ж ви той подарунок урочисто вручали, виявилося, що чорногуз із пенька злетів, вітрила розпалися на кілька складових частин, а маяк не загоряється.

Спробуйте знайти такі слова, які хоча б трохи виправдали вас у очах господаря.

Завдання друге.

Розкладіть розкладне ліжко Артемівського заводу «Металіст». Можете при бажанні кликати на допомогу родичів і знайомих.

Завдання третє.

Візьміть зажим-«невидимку» для волосся—з тих, які виробляє Харцизький сталедротяний завод на Донеччині — і спробуйте з успіхом використати його кілька разів. Якщо вам удасться зробити це двічі,— завдання виконано.

ЯК У КАЗЦІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

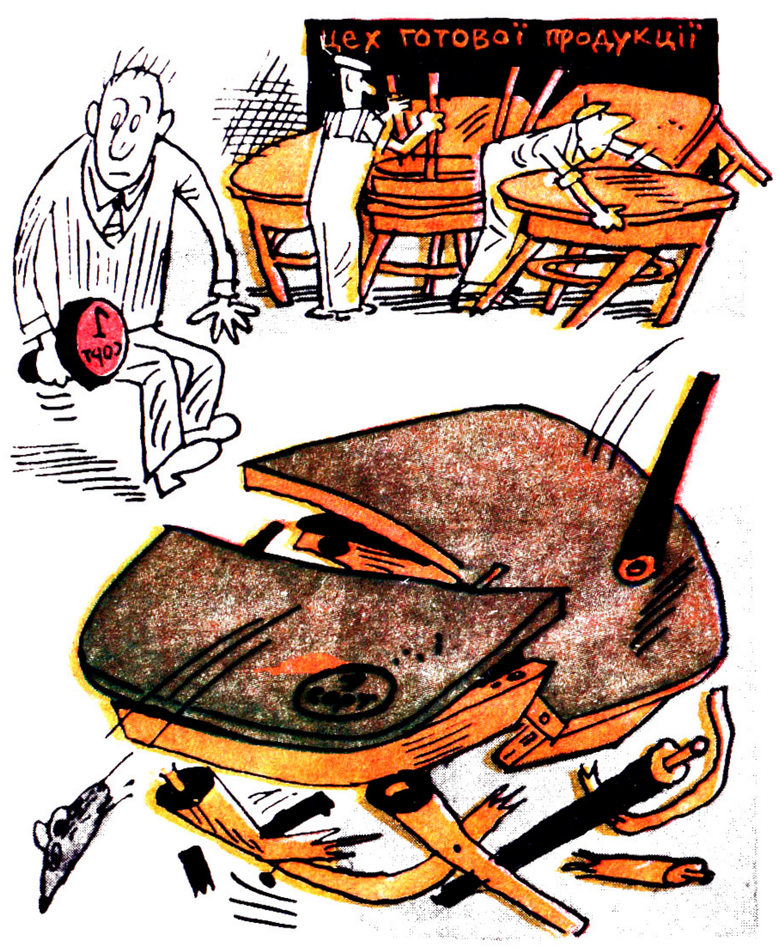

...мишка бігла, хвостиком зачепила...

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ

ЯК ВАРИТИ КАВУ

Рецепт, як приготувати каву, є в будь-якій кухарській книзі. Але в жодному побутовому довідникові ані рядка нема про те, як варити каву саме в кофеварці львівського заводу «Електропобутприлад». Отже, якщо маєте таку кофеварку, радимо робити так: налити води, насипати кави і... поставити кофеварку на газ чи на примус. Електрошнур радимо відрізати, щоб, бува, не загорівся, — однаково електронагрівальний елемент у кофеварці не діє.

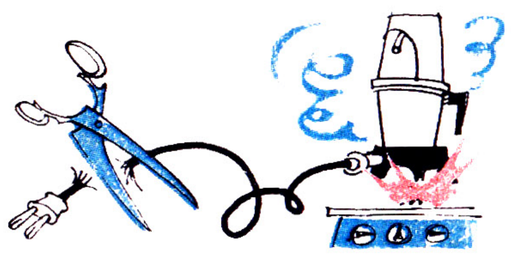

Мал. Н. ПАНЧЕНКА

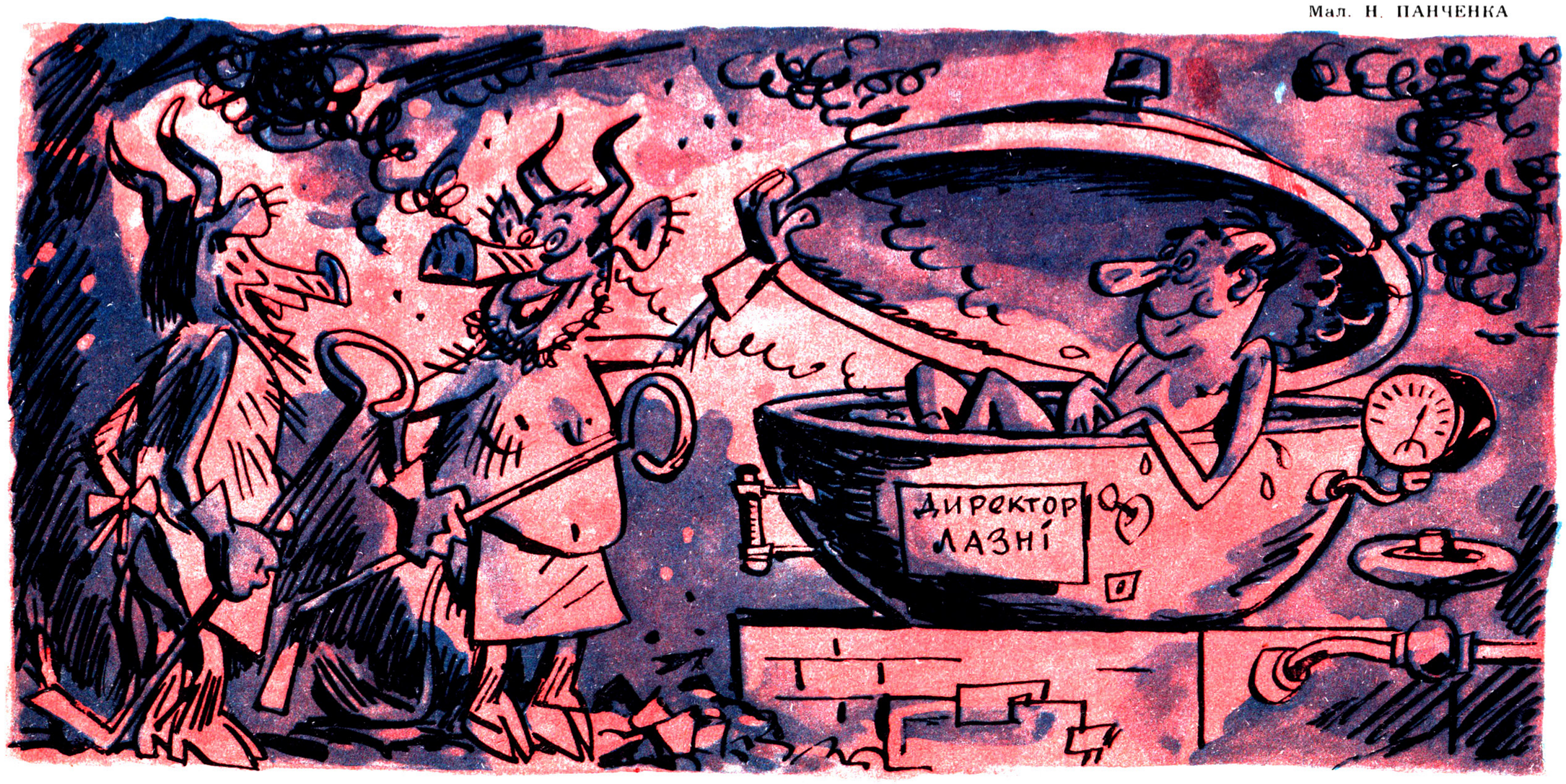

— А з цим що будемо робити?
— Давай погасимо топку і наллємо йому в казан крижаної води.

Ранковий дзвінок

ГУМОРЕСКА

Піджачук запізнився на роботу. Хвилин на тридцять. Він енергійно ввійшов у відділ, кинув на ходу «Привіт!», умостився за столом і витягнув із портфеля дванадцятиколірну ручку. На його обличчі була написана рішучість надолужити прогаяний час.

— Тобі дзвонили, — повідомив колега.

— Хто? — жваво зреагував Піджачук.

— Не знаю.

— Чоловік чи жінка?

— Чоловік.

Піджачук замислився. Хто б це міг дзвонити?

— Він що-небудь сказав?

— Сказав «Алло, попросіть Піджачука».

— І все?

— Ні, ще сказав «пробачте».

Піджачук знову замислився. Гриць відпадає: він ніколи не вибачається. Шурик теж не дуже ввічливий. Може, Сидір? Піджачук набрав номер.

— Ти мені дзвонив?

— Ні, а що? — відповів Сидір.

— Та нічого. Пробач, у мене справи.

А може, Павло? Номер виявився зайнятим. Хто ще? Чи не Серьога.

— Серього, ти мені дзвонив?

— Іще ні.

Від випадкових спроб Піджачук вирішив перейти до системи. Він дістав записну книжечку з алфавітом і почав з літери «А».

Акулович не дзвонив. Амебчук у відрядженні. Алтинов хворіє.

Шість прізвищ на «Б» теж не допомогли розкрити таємницю ранкового дзвінка.

До перерви Піджачук дійшов до літери «И».

Після обіду справа пішла швидше: виявилося, що на «И», «І» та м'який знак знайомих немає, а на «Ф» був усього один — Француженко. Але він не міг дзвонити, бо чотири місяці тому позичив десятку.

І все ж до кінця робочого дня в абетку вкластися не вдалося. Щоб обробити дві останні літери, довелося затриматись на півгодини.

Додому Піджачук повернувся зморений і похмурий. Уночі він погано спав, часто перевертався у ліжку, чим викликав незадоволення дружини.

— Що з тобою? — сердито запитала вона.

— Розумієш, дзвонять, не дають працювати, — відповів Піджачук, повернувся до стінки й важко зітхнув.

Євген ВОЛКОВ,
Анатолій НАУМОВ.

м. Донецьк.

Дали перцю!

«У лісі — справи темні» — під таким девізом діяв лісничий Поташнянського лісництва Сорокопуд Ф. І. Його практика тривала доти, поки до Перця не надійшов сигнал.

Як повідомив начальник Київського облуправління лісового господарства і лісозаготівель т. Бойко, комісія облуправління побувала у лісі і встановила, що Сорокопуд грубо порушував правила ведення лісового господарства, фінансову дисципліну.

За отакі темні справи Сорокопуда з роботи знято, після чого в лісі явно посвітлішало.

РВАЧ НА ПРИЙОМІ У ЛІКАРЯ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

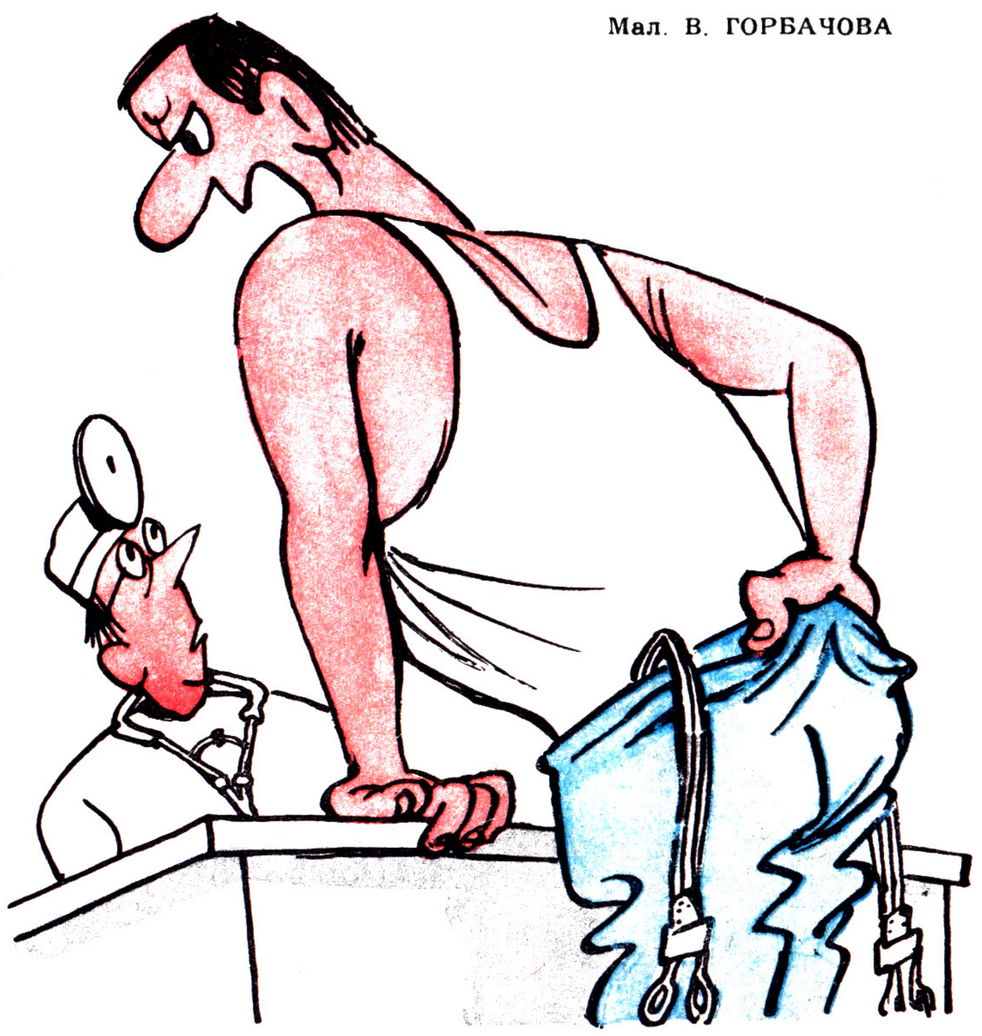

— Мені краще знати, хворий я чи ні. А ваше діло — виписати бюлетень.

Федір МАКІВЧУК

Смішки й перчинки

ЗАПОВІТ ПОХМУРОГО

Помирає Іван Похмурий. Довго помирає. Тяжко помирає. Смерть уже шосту добу стоїть з косою біля його ліжка-тахти і ніяк не може діждатися, коли ж уже проб'є його час.

— Слухай, Похмурий, май же совість, — сердиться Смерть. — Не можу я по тижню стирчати біля кожного пацієнта. Ноги в мене не казьонні, і за простої мені ніхто не платить. Помирай собі з богом і не затримуй мене.

Похмурий пожадливо вхопив кілька ковтків повітря, скосив затуманені очі в бік Баби-Костомахи й кволим, хриплим голосом сказав:

— Якщо ти поклянешся, що виконаєш мою останню волю, то я помру зараз же.

— Ну, валяй! Чого там ще тобі заманулося, бідолашному? Кажи швидше. Може, тобі півлітру «Екстри» на прощання принести?

— Не хочу! — буркнув Похмурий.

— А може, тобі чорної ікорки заманулося?

— Не хочу!

— То, може, тобі баночку консервів принести? Знаєш, отих, що колись у рекламі писалося: «Нам попробовать пора бы, как вкусны и нежны крабы».

— Не хочу я твоїх крабів! — сердито махнув рукою Похмурий.

— А чого ж ти хочеш?

— Хочу, щоб не чуть було на світі ні сміху, ні усміху. Навіть отакусінького. Навіть у дитячій колисці. Хочу, щоб скрізь-скрізь була сама печаль і воздиханіє.

Смерть не стала розпитувать Івана Похмурого про мотиви його дивовижного передсмертного жадання, Смерть знала, що виконати заповіт Похмурого не зможе навіть вона, всесильна, але поспішала до когось із нас і тому, не вагаючись, видала Івану Похмурому фальшивий вексель.

— Гаразд, я виконаю твій заповіт, — сказала Баба-Костомаха. — Не буде однині на світі ні сміху, ні усміху. Навіть отакусінького. Навіть у дитячій колисці. А буде однині, як ти заповідаєш, сама печаль і воздиханіє. А коли б хто засміявся, то я його косою — р-ра-з! — і к чорту в зуби! Слідом за тобою, Іване. Клянусь тобі, тільки помирай швидше.

Іван Похмурий у ту ж хвилину спокійно протягнув ноги. На його обличчі навіть посмішка застигла. Перша й остання посмішка в його житті.

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

Зустрілися двоє давніх друзяк.

— Здоров, Микольцю! Чого це ти такий сумний, ніби тобі світ клином зійшовся?

— Ех, краще не питай.

— А що трапилося?

— Розумієш — до зарізу треба п'ятсот карбованців. Ходив до Петра, думав, позичить, — каже, нема, ходив до Василя — теж дуже ввічливо відмовив. Учора пішов до Юрка, а він ще й на сміх мене зняв. «Ти що, — питає, — хочеш втратити найкращого друга? Ти ж знаєш, що кредит псує відносини». Повір, уже тиждень зовсім не сплю.

— Ну, як тобі, Микольцю, не соромно! Чого ж ти одразу до мене не звернувся, чудило царя небесного.

— Та я не знав, що в тебе є зайві гроші!

— Не в грошах, Микольцю, щастя. Ти не церемонься і сьогодні ж приходь до мене. Я маю чудесні угорські таблетки. Проковтнеш одну на ніч і спатимеш до ранку, як убитий. Ну, до зустрічі!

ДИТЯЧА БЕЗПОСЕРЕДНІСТЬ

П'ятирічна Оксанка вперше приїхала до своєї бабусі в село. Вперше вона побачила живого півника, живу курочку, живих гусенят.

Але найбільше сподобалась Оксанці бабусина ряба льоха. Оксанка бігала за нею по двору, хватала її великі вуха, і коли льоха починала голосно рохкати, Оксанка заливалася дзвінким дитячим сміхом.

— Чого тобі, Оксанко, так весело? — питає бабуся.

— Ой, ваша свинка дуже смішна.

— А чого ж це вона тобі така смішна?

— А вона точно так балакає, як мій татко спить.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Нема на світі нічого паскуднішого, як худа свиня, мокра курка і дурний начальник.

* * *

Запитання в анкеті: чи маєте вищу освіту. Якщо ні, то який маєте вчений ступінь — кандидата, доктора. (Підкреслити).

* * *

Хто боїться на старості посивіти, той мусить замолоду облисіти.

* * *

Що таке вечірня газета? Це той же самий ранковий часопис, тільки що виходить із запізненням.

* * *

— Як сьогодні рибалилось?

— Харашо. Піймав штук тридцять піскарів та ще штук двадцять всякої дрібноти.

* * *

Кожний літератор, який час від часу щось видає, має всі підстави вважати себе видатним письменником.

Коли запізнюєшся на поїзд — усі світлофори міста горять червоним світлом.

* * *

Погану людину і скромність не прикрашає.

* * *

Коли хочеш мати репутацію мудрої людини, то старайся якомога економніше демонструвати свою глупоту.

* * *

Значно легше робити людям великі пакості, аніж маленькі радості. Мабуть, тому ще стільки свинства на світі лишається.

* * *

Найкращий учитель — досвід. Але коли його немає — то й учителів не слід ігнорувати.

* * *

Сміху бояться навіть гумористи.

* * *

Коли б декотрим моїм знайомим усевишній був дав хоч трохи розуму — їх можна було б по-праву назвати справжніми ідіотами.

ЧИ Є ПРАВДА У НОГАХ?

А правду ж кажуть: нема на світі нічого ціннішого за добре людське слово.

Добрим словом хотілося б згадати тих, хто сердечно піклується про школярів села Воронів Сокальського району Львівської області.

Коли батьки поскаржилися, що їхнім дітям, які навчаються в школі сусіднього села, доводиться щодня відмірювати ніжками шість кілометрів, голова виконкому Сокальської райради т. Гонтаренко їх утішив: «З 1.XI.1971 р., — відповів він, — буде організовано щоденне підвезення дітей до школи підводою в будь-яку погоду».

Оскільки, як згодом виявилося, між словом голови райвиконкому і реальною дійсністю продовжує існувати відстань у шість кілометрів пішої ходьби, батьки про це сповістили завідуючого Львівським облвно т. Петрусенка. Його добре слово їх у якійсь мірі заспокоїло, бо він офіційно підтвердив, що «зобов'язано правління колгоспу ім. Суворова організувати безперебійне підвезення дітей до школи».

Коли прийшла зима і стало ясно, що безперебійно пишуться тільки папірці, а до школи діти ходять пішки, — батьки тих дітей втратили спокій і звернулися до Перця. А йому т. Мартьянова — заст. голови виконкому Львівської обласної Ради — відповіла: «Щоденне підвезення учнів до школи здійснює колгосп ім. Суворова».

Зверніть увагу: **здійснює!**

Це вже тобі не обіцянки-цяцянки, а — факт.

Але, виявляється, між фактом і реальною дійсністю теж існує певна дистанція. Бо одна справа — папірець, а зовсім інша — підвода.

Підводу для поїздок у школу Петро Григорович Куцин — голова колгоспу ім. Суворова — все ще тільки обіцяє дітям.

— Буде, буде вам коли-небудь і підвода, — підбадьорює він своїм добрим словом малечу, яка торує шлях до навчання пішки.

У ногах, кажуть, правди нема. Зате, як ми переконалися, вона є в добрих словах, у запевненнях і обіцянках.

Що ж, спасибі на доброму слові!

Б. ГРИГОРЧУК.

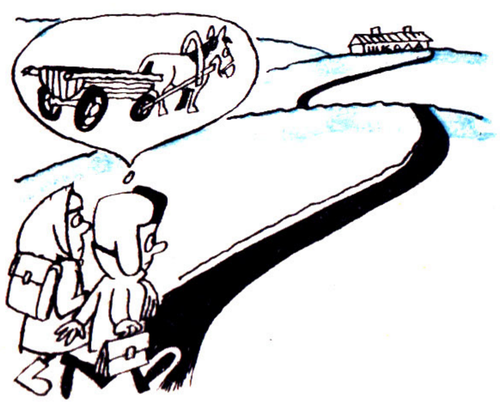

Мал. З. ЗИОМЕЦЬКОГО («Шпильки», Варшава)

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

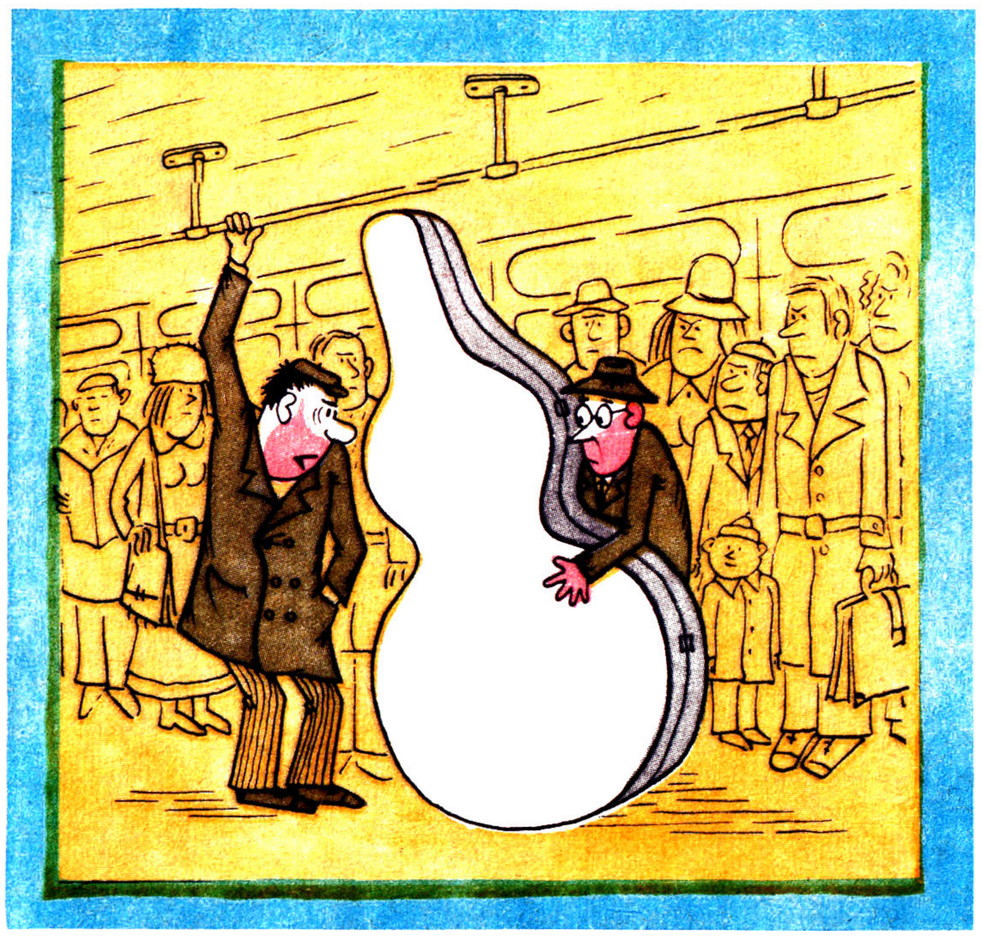

— А чому б вам не навчитися грати на сопілці!

Мал. С. ВОЛКОВА

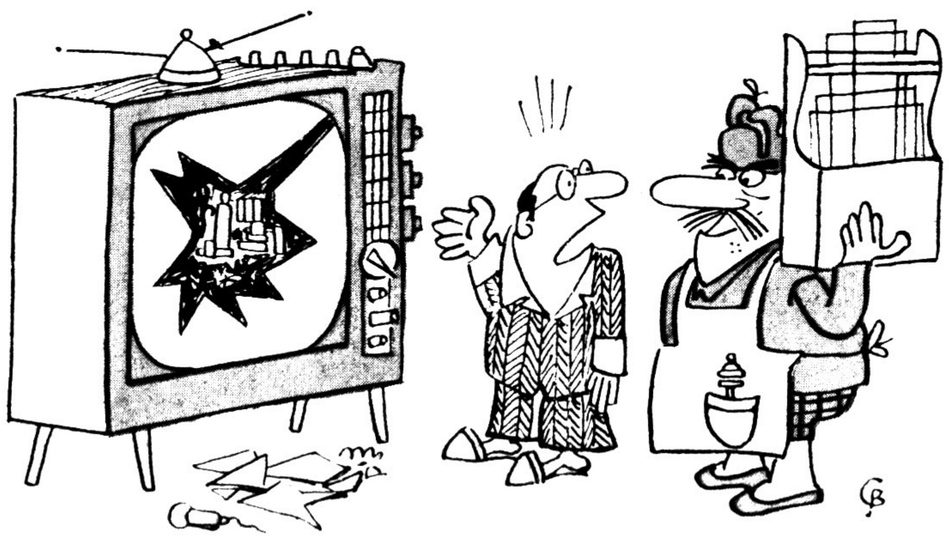

— Виручай, дядьку Миколо! Ніяк майстрів із телеательє не діждуся.

ЗЛОЧИН І КАРА

ГУМОРЕСКА

У нас на дільниці обговорювали вчинок Конопатенка.

— Це ганебний факт! — обурено сказав майстер Козодоєв. — Людина працює поруч із нами — і чим займається? Дрібними крадіжками! Подумайте лишень: цей тип накрутив на себе двадцять кілограмів ковбаси! Ганьба! Та я його за це на всю країну ославив би! Я б його, негідника, так покарав, щоб на все життя запам'ятав. Кинути тінь на нашу дільницю! Ні, ми цього, товариші, не дозволимо.

Майстер глибоко зітхнув і продовжував:

— Не дозволимо, товариші. Ні в якому разі. Одне тільки мені не зрозуміло: як могла людина при повному розумі піти на це? Просто аж не віриться, щоб людина могла свідомо...

— Правильно — несвідомо я! — вигукнув з місця Конопатенко. — Сам не збагну, що на мене найшло — чи то затемнення, чи то наслання.

— Склероз чи що? — розвів руками Козодоєв.

— Точно, — погодився Конопатенко.— Він, проклятущий, — і ніхто інший...

— Та-ак, склероз — це не жарти. Це хвороба дуже серйозна,— уже тихіше мовив Козодоєв.— Він може таку свиню підкласти, що тільки ахнеш.

Конопатенко схлипнув.

— Та не впадайте у розпач, Конопатенко, не переживайте. Медицина тепер чудеса робить, іде вперед семимильними кроками. Безнадійних, на яких уже рукою махнули, і то з ліжка піднімає. Нові серця вставляє!

— Вірно сказав тут товариш Козодоєв,— підвівся з місця маляр, він же громадський санінструктор Трошкін. — Медицина дійсно рушила вперед — це факт, лікує найважчі хвороби. Про таке раніше й не мріялося. Та що далеко ходити? У моєї тещі нарив був — як кулак. Думали — кінець уже. Прощатися приходили. А вилікувалася. Тепер на базар бігає, як молода. Так що коли склероз там у кого чи ще щось, журитися не треба. Тим більше — впадати у розпач.

— Легко говорити «не журись», якщо сам здоровий,— зітхнув, підводячись, монтажник Пташка. — Легко заспокоювати, малювати райдужні картини. А коли чоловік, можна сказати, стоїть одною ногою на тому світі, — що тоді? Га?..

Конопатенко закрив руками очі й заридав.

— Чим у такому разі можна людину втішити? — продовжував Пташка.— Ось у нашому будинку жив перукар. Петром його звали. Гарний хлопець. Рибалка. По маленькій, правда, вживав. А хто не вживає? А от учора того... як кажуть, передчасно. Отож ми, як співробітники, не можемо стояти осторонь, коли людина гине. Допомогти треба. І чим раніше, тим краще.

* * *

...Учора Конопатенку вручили путівку на курорт.

Віктор ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Колонка графомана

О. Д-й з смт Межова Дніпропетровської області в листі, яким супроводжує мініатюри, розкриває секрети своєї творчої лабораторії:

«Я тоже трохи занімаюсь у вільний від роботи час (мається на оці віршування — **Ред.**). Воно якто само із бита выходить тільки передаеш його в стіху».

— Найпохвальніше в цій історії те, що ви шануєте трудову дисципліну — «передаете... в стіху» у вільний від роботи час. То усе-таки менше лихо.

В. Р-іц з с. Райгородка (Житомирщина) лірикою нас утішив:

А топіро мені,
Я сижу на дуплі
Сижу тай гадаю —
Бо я Валю кохаю.

Моя Валя злякалась —
На свідання попрощалась,
А я нею дорожив
Поцілунок подарив.

— Теж сидимо тай гадаємо: і чого та Валя злякалася? Невже, крім поцілунку, Ви ще й вірші їй «подарили»?

М. Ф-о з с. Капулівки на Дніпропетровщині описує пригоди ловеласа:

Через річку до Марічки
чого ловить гав?
Кинув жінку в темну нічку —
бог один раз жити дав.

— І справді ж, один раз жити дано. Так що подумайте, чи варто дорогоцінний час марнувати.

В. Л-р з с. Сільця просить «напечатати» його байку «Хабарники», в якій ідеться про те, що:

Сидить собі у млині
Кіт Іванович — мельник
у млин не їде ніхто
знають — Кіт Іванович великий хабарник
А наш мельник з серця аж лопає...

— З цього млива не буде дива.

І. Г-о з с. Степового Запорізької області у вірші «Два кузнеці» оповідає про таке:

Два кузнеці жили в колгоспі гарно,
всігда були в дружній роботі
свободний час проводили не марно,
за чаркою звичайно — не вроботі

Робота в їх ішла погано,
все нарозлад ішло совсім
за це нераз виносилась догана,
а винувата була... водка вцім.

— А все-таки, думається, ті «кузнеці» не такі уже безнадійні п'яндиги. Ну, п'ють, але ж віршів не клепають. Значить, дивляться на цю справу усе-таки тверезими очима.

perec-ua.
perec-ua.

Примхи організму

Мій співрозмовник, з яким ми встигли не лише познайомитись, а навіть пройнятися взаємною симпатією, раптом заявив:

— Якщо ви, бува, зацікавитеся моїм минулим, то хотів би — щоб потім не розчарувались — одразу попередити: я був літуном!

— Як це так — літуном?

— А так — літуном! Тобто людиною, яка часто «літає» з одного місця роботи на інше.

— Але ж це погано.

— Звісно! Що вже там доброго?! — охоче погодився він.

— То навіщо ви так робили?

— А через свій клятий організм! Власне, через його певні особливості.

— Що ж то за такі дивні особливості?

— А ось які. Помітив я, що тільки-но настає обідня перерва, як мій організм починає настирливо вимагати їжі. І якщо я цієї його примхи не задовольню, то він просто не дає мені після того нормально працювати.

— Чого ж ви мали не задовольняти такої вимоги! Ішли б собі та обідали.

— Я й намагався так робити. Працював, значить, спочатку на станції Ужгород. В обідню перерву, бачу, всі мої співробітники прямують у кафе дорресторану. А кафе те, як ви, здогадуєтесь, призначене насамперед для пасажирів, отож народу там завжди повно. До того ж і ціни ресторанні. Раз-другий пообідати можна, а коли щодня...

— То треба було йти у звичайну їдальню, — зауважив я.

— Правильно! Тільки виявилося, що в тому районі жодної такої їдальні ніхто не передбачив. Відтак перейшов я працювати на авторемонтний завод. Тут уже є своя робітнича їдальня на сто місць. Ціни цілком нормальні. Здавалося б, усе гаразд. Та знову той примхливий організм почав вибрикувати. Йому, бач, коли борщ чи суп, то обов'язково в глибокій тарілці подавай, а чай — у склянці. А що та бідна адміністрація може зробити, коли в їдальні харчується триста чоловік, а глибоких тарілок є лише шістдесят п'ять, а склянок — сімдесят дві.

— Тут, справді, важко що-небудь зробити, — погодився я, — хоч, з іншого боку, воно таки трохи незручно, коли борщ...

— То ж то й воно. — перебив мене співбесідник. — Дізнався я, значить, що в їдальні фанерно-мебльового комбінату посуду вдосталь — і перейшов працювати на це підприємство. І точно: посуду виявилось доста. Щоправда, через брак води його миють, як той казав, досить приблизно. А до того ж люстри в їдальні побиті, лампочок нема, кухарі працюють без спецодягу... І знову занидів мій організм: у нього, виявляється, від самої обстановки у цій їдальні апетит пропадає. Нема, мовляв, тут ніякого порядку.

— То вже, мабуть, справді, він у вас занадто вибагливий, той організм, — обережно вставив я.

— Але що ж удієш! Отож почув я випадково, що порядок є в будівельників. Подався у трест «Закарпатбуд». Харчуються там у їдальні № 30. Маленька така собі їдальня, не дуже зручна. Зате порядок наче є. Бо що таке, власне, порядок? Це коли люди не штовхаються, а стоять один за одним у чітко організованій черзі. Так тут є навіть дві чітко організовані черги. Спочатку стаєш в одну, до буфету, платиш за обід і одержуєш чек, потім із тим чеком стаєш у другу чергу, до віконця. І все інше тут також продумано, щоб люди зайвого часу не витрачали. Скажімо, на миття рук — для цього тут позабирали мило й рушники; на вибір страв — для цього в меню є тільки дві перших страви та дві других. Дотримуючись порядку в усьому, тут намагаються не захаращувати приміщення всілякими зайвинками: підносами, серветками, не говорячи вже про спеції чи сіль. Отож порядок є. Та, гадаєте, заспокоївся на тому мій організм? Дзуськи! Знову заскиглив: нема, мовляв, культури обслуговування.

— Ай-яй-яй! — почав уже і я обурюватися. — Культура йому потрібна!

— Та вже потрібна чи ні, але не станеш же із власним організмом у конфлікт вступати. Змушений був шукати іншого місця. Якраз зустрів приятеля. А той мені: чого ж, мовляв, одразу не сказав, що тобі тільки культури бракує. Коли так, то не гай часу та переходь на завод газової апаратури. Пішов туди — і відразу переконався: є культура! Щоправда, їдальні тут нема, зате роздаточну розміщено — де б ви думали? — в клубі! Де ще знайдеш таке гарне поєднання культури з харчуванням? Біда тільки, що працює на заводі шістсот чоловік, а місць у роздаточно-культосвітньому закладі — лише тридцять два.

— І що? Так і продовжуєте гасати з місця на місце?

— Хто вам таке сказав?! Тепер працюю на машинобудівному заводі і не збираюся звідтіля йти. Ніяких претензій з боку свого організму не чую.

— Чому?

— Не знаю й сам. Може, в нього характер виправився, став не таким вередливим та примхливим... А можливо...

Заінтригував мене мій співрозмовник. Невже, подумав я, в Ужгороді так потурають примхам якихось там організмів?

Поїхав, поцікавився і дізнався про цікаві речі.

В районі вулиці Гранітної розміщено п'ять підприємств, де працює півтори тисячі чоловік, а їдальня тут одна, на авторемзаводі — та сама, де нема тарілок і склянок. У районі вулиці Шумної, крім фанерно-мебльового комбінату, є ще п'ять підприємств, працює близько двох з половиною тисяч робітників, а їдальня знову ж таки лише одна.

Майже два роки тому міськвиконком прийняв рішення про дольову участь підприємств у будівництві в цьому районі робітничих їдалень. Електростанція і маргариновий завод внесли гроші, а інші не хочуть.

Чому? Та, мабуть, тому, що керівники зайняті боротьбою за виконання виробничого плану, складанням заходів по розвитку підприємств, глибоким вивченням причин плинності кадрів та іншими серйозними справами.

І стало ясно: керівники ряду ужгородських підприємств мають тенденцію створювати умови для розбещування людських організмів. Отож, нічого дивного нема, що за таких умов ті організми вимагають то сього, то того.

Мал. А. СВИНЦОВА

Що сьогодні буде: лекція в клубі чи служба в церкві?

І от коли уже все стало ясно, я вирішив усе-таки побувати на машинобудівному заводі, де тепер працює мій знайомий. Те, що я тут побачив, трохи спантеличило мене. Бо ніяк не лізло ані в тенденцію, що вже вималювалась, ані у фейлетон, що мав вималюватися.

Коротше: на заводі є дві великі їдальні — на 340 і на 200 місць. А до того ще й кафетерій на сорок місць.

І всюди, уявіть собі, — і серветки, і сіль, і гірчиця. А до того ще й чисто тут, і є де руки помити. А до того ще й пообідати можна швидко й дешево. А до того ще двісті п'ятдесят робітників харчуються безплатно. А до того ще у передвихідні дні тут організовано продаж кулінарних виробів і різних напівфабрикатів. А ще, з'ясувалося, на поліпшення громадського харчування заводоуправління щороку витрачає близько двадцяти двох тисяч карбованців.

І, уявіть собі, не тільки мій знайомий, а й ніхто з робітників тут на примхливий характер свого організму не скаржиться, не бідкається, що ніяк його укоськати, ніяк йому догодити не може.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

ДЕЩО ПРО КРИТИКІВ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів. Без слів. Без слів. Без слів. Критика маститого.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А що ж, Парасю, робити, коли наш радіовузол і звуку не подає?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли мешканці села Користівки Олександрійського району скаржились, що завідуюча магазином № 12 Чайка Г. А. байдуже ставиться до своїх обов'язків, у правлінні Косівського споживчого товариства відповідали, що її ніким замінити.

А тим часом Чайка, переконавшись, що вона незамінна, почала порушувати правила торгівлі.

Довелось пайовикам написати про це Перцеві, після чого заступник голови Кіровоградської облспоживспілки тов. Романенко повідомив, що заміну Чайці знайдено, а її саму з роботи знято.

В один голос

— Був, та загув! — з сумом констатував керуючий Полтавським шляхо-експлуатаційним управлінням № 656 В. І. Мамай, прибувши в Шишацький район і маючи на увазі місток через річку Грунь, що розвалився од старості.

— Був, та загув! — з сумом констатують місцеві жителі, маючи на увазі В. І. Мамая, котрий хоч і пообіцяв швидко збудувати новий місток, проте вже п'ять років не з'являється у цих краях.

* * *

— Цеглу такої якості важко знайти! — гаряче агітують за продукцію свого цегельного заводу керівники Петрівського міжколгоспбуду на Кіровоградщині.

— Цеглу такої якості важко знайти... — скрушно зітхають необачні покупці: вона виявляється суцільним браком.

Агітація триває...

В. ВОВЧИК.

ІНТЕРВ'Ю З РУСАЛКОЮ

Колись давно розбійник Алі-баба украв у Місхорі красуню Арзи і продав її у гарем турецького султана. Там народила вона хлопчика. Сумуючи за батьківщиною, кинулась Арзи в безодню Босфора і того ж вечора виринула русалкою біля рідних берегів.

За мотивами легенди на березі моря біля курорту Місхора встановлена скульптура «Русалка».

(Див. книжку «Легенди Криму»).

У Криму близько 20 тис. дітей чекають місця у дитячих садочках, а комбінат «Кримбуд» (начальник Дубровін В. І., головний інженер Шешуков В. І.) рік у рік зриває строки введення в дію дошкільних закладів і до того ж будує їх недоброякісно.

(Заступник завідуючого Кримським облвно т. Пазинич В. С.)

Хто хоч разок був у Криму,
Той тут — неначе дома,
І безперечно, що йому
Русалка ця відома.

А хто не бачив, як вона
Дитя до себе горне,
То це, вважайте, дивина
На всеньке море Чорне.

Щоб не потрапить в диваки,
Пішов я через балку
До моря прямо, щоб таки
Побачити русалку.

Іду я, повен почуття,
Через каміння скачу,
Дивлюсь — на березі дитя,
Русалки ж — щось не бачу.

Ну й ну!.. Здається ж, і вина
У рот не брав ні грама...
Я очі тру... Якась мана!..
А де ж поділась мама?!.

Малюк сидить край бережка
І гірко-гірко плаче.
Питаю я у хлопчака:
— А мама де, козаче?

Дитя замовкнуло, але
Тримає палець в роті.
На мене зиркнуло мале
І каже: — На лоботі...

Русалка — трудиться?! Гай, гай!..
Та це ж, сказати б, драма...
Аж бачу — стилем батерфляй
Пливе русалка-мама.

Мов балерина із рев'ю,
До нас підходить мати.
Я підбігаю: — Інтерв'ю
Прошу, як можна, дати...

Ви розкажіть мені про те,
Що це у вас за діло,
Чому це ви не сидите
Там, де раніш сиділи?

Набридло вам уже хіба
Дитя купати в морі,
Чи, може, знов Алі-баба
З'явився у Місхорі?..

— Та ні, мені і тут не зле,
І я сидіть не проти,
Алі-баби не чуть, але
Тепер я — на роботі...

Це проказала, й — ні гу-гу,
Лиш закотила очі,
Щось невиразне про чергу,
Про дитсадок шепоче...

Щоб з трансу вивести, кричу:
— А де ж ви влаштувались?..
— Та у «Кримбуді»... Лоскочу,
Щоб швидше повертались...

— Ну, як вони там?.. Піддались?.. —
Русалку став питати,—
Чи є, як мовиться, якісь
Вагомі результати?..

— Ой!.. Як вода із гусака...
Так змучилась, що горе!..—
І у безсиллі з стрімчака
Шубовснула у море...

...Про те, що сталось далі там,
Писати я не буду —
Може, про це напише нам
Хто-небудь із «Кримбуду»!

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

Кримська область.

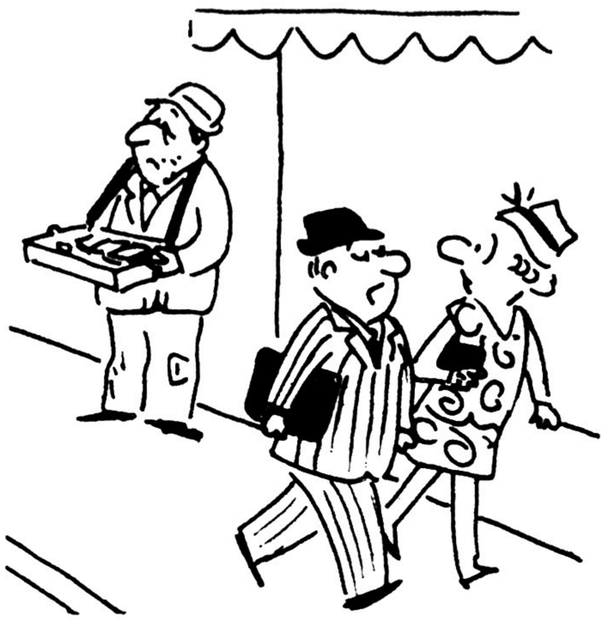

— Це Дюран, той самий службовець, що запропонував патрону використати на виробництві автомат, який заміняє трьох чоловіків.

«Пуркуа па?», Брюссель.

Новозеландський пастор Фендельсон не вперше вінчав молодят. І цього разу він швидко справився з вінчальним ритуалом. Але в момент, коли мав наказати женихові, щоб той поцілував наречену, пастор розгубився. Річ у тім, що молодята були вбрані однаковісінько — обоє у штанах, курточках, волосся спадало їм на плечі... Проте з поміччю господньою пастор швидко опанував себе і мовив: «Нехай одне з вас поцілує наречену...»

* * *

В міністерстві культів у Данії довгий час сушили голови: як ставитися до того, що в країні дедалі більше поширюється порнографічна література, популяризуються листівки і альбоми сумнівної моралі, виходять на екрани одверто непристойні фільми. Ситуація була справді складна: з одного боку — це непристойність, а з іншого — це ж бізнес, і чималий. «Святі отці» так і не зважилися засудити цю розпусту. Проте знайшли вихід. Тепер показ таких фільмів мусить супроводжуватися лекціями на релігійні або наукові теми.

* * *

Хазяї нічних кабаре в усьому світі полюбляють давати своїм закладам незвичайні назви. Нещодавно в Гамбурзі відкрито кабаре із стриптизом, яке зветься «Нотр-Дам», що в перекладі означає — «Божа мати».

«Він пережив сумний кінець другої світової війни, пройшов крізь лихоліття післявоєнного часу, а потім, завдяки терпеливості, старанності і сумирності, зумів зайняти провідне становище у важкій промисловості».

Західнонімецька газета «Гайденгаймер цайтунг». Із статті, присвяченої 75-річчю «шановного співвітчизника Готліба Бергера». Він же — гітлерівський воєнний злочинець.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Чого він сказився?
— Вкусив куклускскланівця...

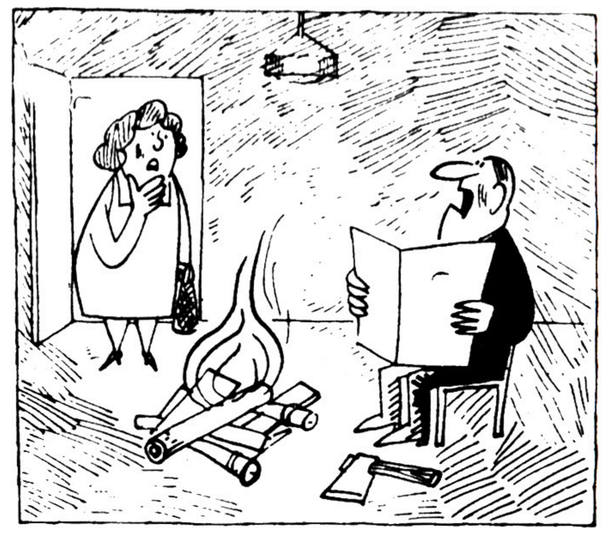

— Люба, електрика знов подорожчала на двадцять процентів.

«Варгайт», Західний Берлін.

«Якщо ти убиваєш заради власного задоволення — ти садист... Якщо ти убиваєш заради грошей — ти найманець... Якщо ти убиваєш і заради задоволення і заради грошей — тоді ти рейнджер!»

Напис на щиті при вході у табір підрозділу рейнджерів 1-ої американської бронетанкової дивізії у південно-в'єтнамському місті Фуоквін.

—

«Англійці втричі розумніші за ірландців».

Із книги «Раса й інтелект» професора Лондонського університету доктора Ейсенка.

—

«Деякі власники будинків на Західному узбережжі почали брати плату із тих пожильців... у яких нема автомашин».

«Ньюсуік», Нью-Йорк.

—

«Ми не віримо, незважаючи на наші пристрасні запевнення в протилежному, в нашу країну і в її традиції. Ми не віримо в самих себе».

Гаррісон Солсбері. «Багато Америк знову зіллються в одно». В-во Нортон і К°, Нью-Йорк, 1971 р.

—

«...Можливо, не так уже й мало із нас вірять, що ми можемо не тільки себе врятувати, але й побудувати новий і кращий порядок для людства».

Як не дивно, а з тієї ж книжки Гаррісона Солсбері.

—

«Ті, що стоять вище за своїм розвитком, можуть при необхідності експропріювати тих, хто стоїть нижче за своїм розвитком».

Із промови судді Верховного суду Північної території Австралії.

ЗМІНА КАРАУЛУ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

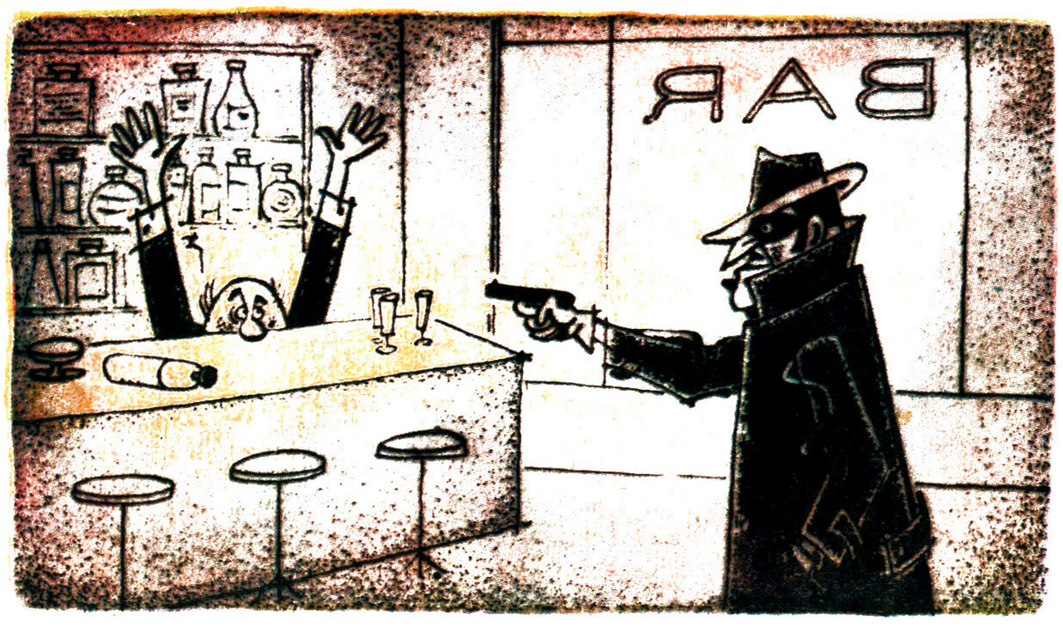

— Караул! Поліція!

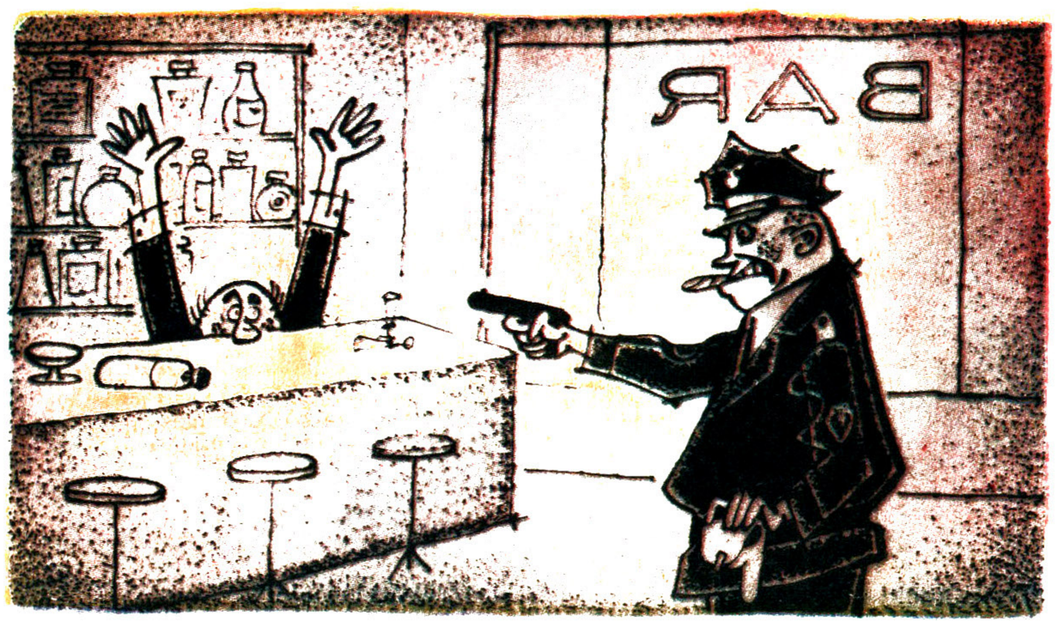

— Поліція! Караул!

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

САНДАЛІ ВТОМИЛИСЯ

Сашко гуляв із татом. Коли втомився, попросив:

— Татку, візьми мене на ручки, в мене вже сандалі болять.

НАМИЛЕНИЙ БОРЩ

Бабуся приготувала на обід зелений борщ. В тарілці зверху плавала, наче піна, сметана. Сашко запитав:

— Бабусю, а хто це борщ намилив?

СОЛОМ'ЯНИЙ ПІСОК

Одного разу Сашко виїхав з татом за місто. На зораному полі з вікна автобуса він побачив великий ожеред золотавої соломи і скрикнув:

— Татку, глянь, яка велика купа піску лежить!

П. ДРУЗЮК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

1
У мудрої Христі
Всі груди в намисті.

2
Змалку схожий на кита,
Губить хвіст, як підроста.

3
Стоїть дід на'дній нозі
У старому картузі.

4
Як у школі вас нема,
Я стою, немов німа,
Тільки-но ви на поріг,
А від мене й слід простиг.

Відгадки: Рахівниця, Пуголовок, Опудало, Тиша.

Михайло ХИЖКО.

КАЛЕНДАР

(Казочка)

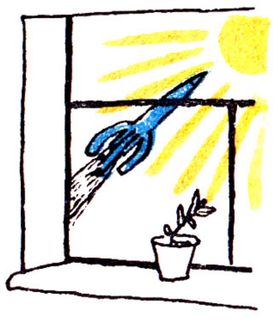

Календар лінивий. Він прокидається лише тоді, коли відривають його черговий аркуш.

Новий аркуш байдуже оглядає кімнату, дивиться у віконце.

— Який поганий сьогодні день... Хмари. Дощ... — шелестить він. — Що цікавого може статися такого дня? Не те було двісті років тому! Тоді один перукар придумав зачіску «їжачок». Про це в мене навіть на звороті написано. Ох, не такі часи настали, не такі!

...А саме того дня полетіла ракета до Сонця.

Юрій ЯРМИШ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

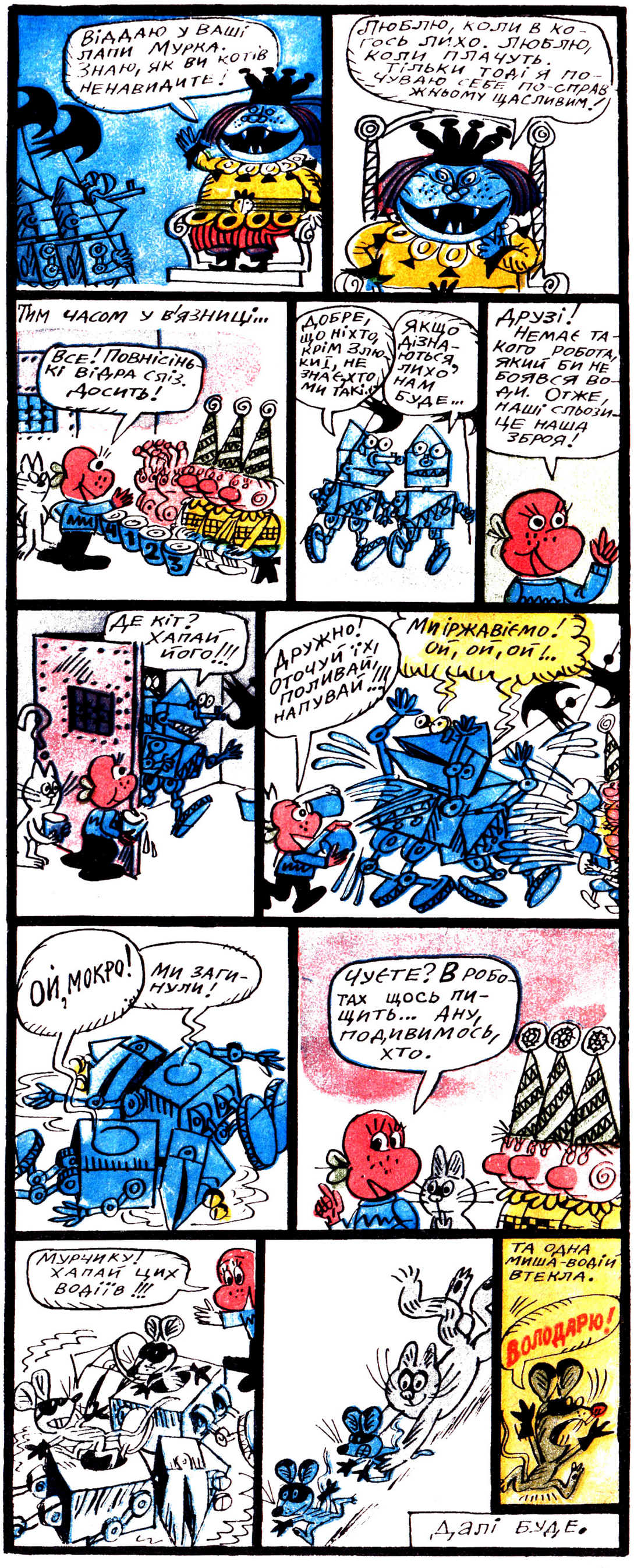

Народні усмішки

МОЛИТВА ВІД ОПІКІВ

Обідаючи, батюшка сьорбнув ложку гарячого борщу і добре опікся. Він не втримався і енергійно лайнувся, вживши вислів, який не вельми личив його духовному сану.

Один із гостей в ту ж мить вийняв олівець, папір і почав записувати.

— Що це ви пишете? — спитав його батюшка.

— Я про всякий випадок записую молитву від опіків, яку ви щойно зволили виголосити.

Повідомила І. І. КРЕМЕНЧАНКА
з м. Кременця Тернопільської області.

ПРОТЕСТ

Мати виварює білизну. Вбігає малий Дмитрик:

— Мамо, що ти вариш?

— Білизну, — відповідає мати.

Хлопчик робить великі очі. Потім, подумавши хвилинку, категорично заявляє:

— А я своєї сорочки їсти не буду!

Повідомила К. К. ПЕРЕДЕРІЙ
з м. Запоріжжя.

ХТО ГОВОРИТЬ

— Дядю, ви одружені?

— Ні.

— А хто ж вам говорить, що ви мусите робити?

Повідомив Г. Г. ГРИГОРЕНКО
з м. Макіївки Донецької області.

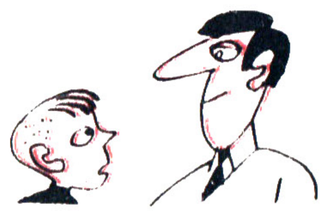

ПОЩАСТИЛО

— Страшне діло, куме,— моя жінка може говорити цілий день про одне й те ж.

— Вам ще пощастило: моя може говорити цілий день зовсім ні про що.

Повідомив І. Т. ЧЕРЕВКО
з с. Ригайлівки
Бережанського району
Тернопільської області.

ПОЯСНИВ

Син запитав у батька:

— Як можна відрізнити зайця від зайчихи?

— Береш зайця чи зайчиху за вуха і кидаєш на землю. Якщо побіг, то заєць, а якщо побігла, то зайчиха!— відповів батько.

Повідомив В. САНДАЛОВ
з м. Сміли Черкаської області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

У загс...

...і із загсу.

І що ті музи викомарюють!

МУЗИЧНОБАРВНОПЕРЕЛИВНІ

Серце, серце моє ледве дише,
Ніби йому дали сто різок.
Михайло СЕМЕНКО.

Дати, безумовно, слід. Навіть 200! Тільки не серцеві.
Остап ВИШНЯ.

Слова, винесеного у заголовок, я не придумав. Куди мені! Я злиденний прозаїк. Слово я позичив із вірша Віктора Батюка «Зелена заграва». Куди нам, прозаїкам, до поетів!

Користуючись термінологією чеховського героя, можна сміливо сказати, що поет супроти прозаїка — однаково, що столяр супроти теслі. Що той нещасний прозаїк може придумати? Саму лише прозу. «Зеленої заграви» не придумає і таких рядків не придумає:

«Тут біо-
графія моя
Зелено починається...»

А Віктор Батюк придумав. І ще й такі придумав:

«І знов зелений, знов шалений,
Знов мелодійний-ненадійний...»

Для чого тільки самокритика? Чому ненадійний? Надійний. От тільки шкода, що:

«Я розкиданий по літу,
По весні і по зимі.
Я розсипаний по світу,
По воді і по землі».

Розкиданий, розсипаний, значить? А зібрати нікому. Гарний поет, зелений колір любить, а от — не зібраний. Але поет мусить бути таким. З ним можливі будь-які метаморфози. От і Микола Вінграновський каже:

«Я розлетівсь по стінах на картини...»

Один розсипається, другий розлітається. Як кому пощастить.

На відміну від прозаїків, незвичайні у поетів серця. Ну що може статися з прозаїковим серцем? Ожиріння, стенокардія, інфаркт, ще якась біда, що приведе на стіл до академіка Амосова. А у поетів? Ого!

У Віктора Батюка «серце в грудях трембітає». Тим часом Микола Вінграновський «фіолетовий від злості ножами серце обіклав».

Викинь такого коника прозаїк — його й Амосов не врятує, а поетам нічого. У поета Кирила Курашкевича серце «дзвоном стука», не дзвонить собі дзвоном, «дзвоном стука», і то нічого.

Наймодніші кольори у поетів зараз сині і зелені. Поети в цьому сезоні носять зелене і синє. І Батюк, і Вінграновський, і Курашкевич, і ще багато хто. У Вінграновського є «зелені пісні», «зелені кістки», «зелена ропа», «зелене жадання», «зелені води», «зелений дим». Але найбільше поет поважає синьку. Синьки в його віршах на десять виварок білизни. Будь ласка: «сині вітрила», «синьоголосна», «синьокрилий дим», «сині відра», «сині соняшники», «сині шляхи», «сині яри», «синій сон», «синє літо», «сині води», «білять синім», «синя цибуля». Часом синьки не вистачає, і її доводиться розводити. Тоді з'являються «блакитні пальці», «гіллячка голуба», «голубі сівалки», «голуба журба», «голубий вогонь», «голуба роса», «голуба тривога», «голубе ім'я», «голубе сім'я».

Трапляється поетові відійти від віршів, як художнику від мольберта, і глянути: що це я тут понамальовував? Гляне, спохватиться, що зосталися інші фарби, і починає мазати тою, яка попаде під руки: тоді небо «біле», райдуга «чорна», вітер «чорний», полум'я «чорняве», «темнавий вітер». Одного разу на небо ніякої фарби не вистачило, і воно залишилося «ніяким».

Поважає синій колір і Кирило Курашкевич. Поет подався у селекціонери. Він на синіх левадах береться розводити сині кульбаби. Гарна штука, мабуть, синя кульбаба? Селекційна сверблячка примушує поета писати такі рядки:

«Позривай лободу на стежці.
А посій маки.
Смієшся жоржинами,
А я дивлюсь злякано».

Не треба дивитися злякано, Кириле Володимировичу, не бійтеся! Кого вам боятися? Редактора? І його вам не треба боятися, ви поет. Це прозаїкові редактор обов'язково зауважить, що стежка тому й стежка, що на ній нічого не росте. Рости повинно обіч стежки. Хоч лобода, хоч маки. Але на стежці — ні-ні. Для прозаїка. Поет, на відміну від нього, може сіяти лободу і маки хоч на стежці, хоч на асфальті. Чому так? А тому, пояснює Віктор Батюк, що:

«Поети, як поля,
Квітують, колосяться, зріють,
А як врожаї віршів знімуть,
Залишиться стерня чи зорана земля...»

Стерня, словом, залишиться.

Аполлон МУЗИЧЕНКО.

Дали перцю!

Оригінальне нововведення впровадили у торгівлю голова споживчого товариства села Більче-Золоте Борщівського району Ланданяк Я. В. та завторг Сидор Я. І.

Щоб мати клопоту менше, а вільного часу більше, вони спочатку закрили магазин «Промислові товари». А з часом прикрили і їдальню.

Однак подібна раціоналізація споживачам прийшлась не до смаку, і вони поскаржились Перцеві.

Голова правління Тернопільської облспоживспілки тов. Левчук повідомив редакцію, що за незадовільне керівництво торгівлею Ланданяка та Сидора з роботи знято. «Новатори» таки добились свого: клопоту тепер у них ніякого, а вільного часу — доволі.

Друже
Перче!

Якби тебе запросили в гості, посадили за стіл, поставили тарілку доброго борщу, але не дали ложки,— цікаво, як би ти почував себе після такого прийому?

Мабуть, так само, як ми після відвідин бані № 2. Тут пропонують і м'які крісла у холі, і чай у буфеті. До послуг відвідувачів гаряча й холодна вода. Будь ласка, мийся! Немає тільки... тазів. Вірніше є двадцять замість ста двадцяти. Двадцять миються, а сто чекають із намиленими шиями.

Чи не забагато, Перче? Може, досить було б чиюсь одну шию добре намилити!

І. ВІТТЕНБЕРГ.

м. Ворошиловград.

Зроби дружню послугу — від нашого імені запитай працівників Київської виробничої насіннєзаготівельної дільниці, яка знаходиться у Святошині, що нам робити із мішком та із котом, у тому мішку присланим.

Щоправда, кота в мішку вони нам ще не прислали, але є підстави побоюватися, що пришлють. Ну, мішок може ще нам знадобитися. А от кіт — зовсім не потрібний. Точнісінько отак, як не потрібне нам і насіння лоху вузьколистого, присланого нам замість обіцяного насіння яблуні.

В. МЕЛЬНИК,

старший агроном Пологівського плодорозсадника Запорізької області.

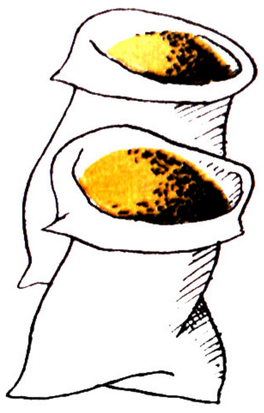

Якщо тобі захочеться навідатися в якесь село Чечельницького району на Вінниччині, то не ризикуй — спочатку уточни, де знаходиться керівництво Бершадського автопідприємства № 01032. Якщо воно на той час не перебереться із Бершаді у Чечельник, то й не поривайся у дорогу — з Чечельника автобусом у село не доберешся.

Справа в тім, що наш автовокзал обслуговують водії згаданого автопідприємства. Начальство їхнє (що, до речі, цілком зрозуміло) знаходиться у Бершаді. І начальству тому (що, до речі, зовсім не зрозуміло) начхати на те, що робиться у Чечельнику. А робиться тут таке, що не доведи, господи: автобусів здебільшого нема, а якщо, бува, який і з'явиться, то з графіком це рідко коли щось спільне має.

Отож, коли дізнаєшся, що сталося неможливе — керівництво Бершадського автопідприємства чомусь до нас перебралося, тоді можеш їхати. Бо тоді воно, либонь, навіть автобуси, призначені для Бершадського району, забере у Чечельник. Як тепер забирає в Бершадь автобуси, призначені для нас.

В. БРОВИНСЬКИЙ,

працівник редакції чечельницької районної газети «Колгоспник».

Дозволь мені на твоїх сторінках ВІД УСЬГО СЕРЦМ ПОЖБАТИ УСТІПІВ У РОБТІ ПРАЦІНВИКНАМ Дружківського міського телеграфу, щоб їм не доводилося більше лякати людей телеграмами на зразок оцієї:

«ЗАПОЛЯРНОГО КОМИ 682 3
ВРУЧИТЬ 31 ДЕКАБРЯ СЕРИЯ А-8
ГДРУЖКОВКАЕОНЕЦКОЙ ОБЛАСТИ
УЛ ЦА ИМ АНГЕЛИНОЙ 12
ТЙАЧУАВ АТОРА АРСЕНТЬЕВИЧУ
-ДЯДЯ ВИТЯ ТЕТЯО
ПОЗДРАВЛЯЮ ВАС С НОВЗМ 1972
ГОДОМ ЖЕЛАЮ ЕЕРАЕТЬВ
ЗДОРОВЬЯ УСПЕТОВ В РАБОТЕ
-САША—»

Бо, їй же богу, прочитавши таку телеграму, хочеться заЕЕРАЕТЬ...

С. ТКАЧЕНКО.

м. Дружківка
Донецької області.

Страшне перо
НЕ В ГУСАКА...

«ОГОЛОШЕННЯ

Продається балалайка з однією струною. В зв'язкю з тім, що вона закордонна. Звертатись по адресі.

Дім на початку мосту від болота під чіріпіцею».

Надіслав В. СУХЕНКО.

с. Красне
Київської області.

* * *

«ОБЪЯВЛЕНІЄ

Яслі закриті на ремонт так як упав потолок. Видача дітей проізводиться с той двєрі».

Надіслав С. ПОНОМАРЬОВ.

м. Красноград Харківської області.

* * *

«Суд критично ставиться до показів свідка Іванюка, тому що він намагається завести суд в блуд».

(Із вироку суду).

—

«На окраїне села обнаружено трі следа: два человечі і одін собачі із ніх одін в сапогах і два в валенках».

(Із протоколу огляду місця події).

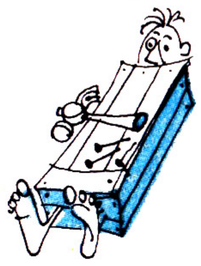

«Даби не бить алімещиком обязуюсь любіть свою жену і не ізбивать прілюдно в пяном состоянії».

(Із заяви).

Надіслав В. ЛІСНИЙ.

м. Луцьк Волинської області.

* * *

«Прошу охворміть меня на роботу і прікріпіть до одного воза, так как я знім знакомий».

(Виписка із заяви).

—

«Ми з сусідкою сварились до того часу, що вона вискочила на тин і политіла, розірвала собі спідницю і набила гулі, тепер хоче щоб я завсе заплатила».

(Із пояснювальної записки до суду).

Надіслав З. ПИЦКО.

с. Одноробівка Золочівського району
Харківської області.

* * *

«Інфекціонний больной должін бить забіт наглухо!»

(Із оголошення).

Надіслав М. СЛАВЯНСЬКИЙ.

м. Житомир.

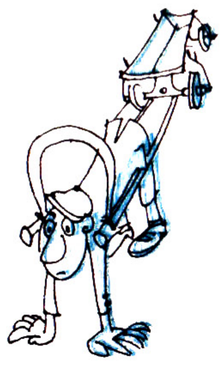

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— З іншого посуду він зовсім відмовляється приймати ліки.

Едуард АВАКЯН

СКУПА СУСІДКА

— Ну й скупа сусідка наша —
Гвалт зняла серед двора!..—
Якось вранці мамі каже
Спантеличений Ара.

— А чого ж вона кричала!
Що у неї там стряслось!
— В грі Ашоту два кружала
Проковтнути довелось...

Дві дрібнесенькі копійки
Син ковтнув — і всі діла...
Й через них ота скупійка,
Дикий галас підняла.

З вірменської переклав
Віктор КОЧЕВСЬКИЙ

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЛІТЕРАТУРНИЙ БРАКОНЬЄР

Спіймали вчора браконьєра:
Як гарпуни, у нього пера!..

ОЩАСЛИВЛЕНИЙ

— Чом щасний усміх на лиці,
Так, ніби став цареві сватом?..
— Ловив я вчора окунці
В одній ріці з лауреатом!..

УТОПЛЕНИК

— Це по кому дзвін, по кому?..
— Автор збірки «Глибина»
Забажав сягнути дна.
І втопився на мілкому...

Микола ПЕТРЕНКО.

●

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Гриць з буфету лізе в хату,
На чоботях тягне грязь.
Жінка ж в хаті прибирати
Почала, було, якраз.

— Куди прешся, мов з гарячки?!
Треба ж чоботи обмить...
— Що? Обмить? Давай троячку —
Я змотаюсь в одну мить.

Петро КОРНІЄНКО.

с. Червоні партизани
Чернігівської області.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Про те, що керівники Кривоозерського харчокомбінату (Миколаївська область) впритул до місцевого стадіону розмістили свій свиновідгодівельний пункт, йшлося у листі спортсменів, надрукованому в № 18 журналу за 1971 р.**

Як повідомила заступник голови Кривоозерської райради т. Підвисоцька, це питання обговорювало правління райспоживспілки. Територію свиновідгодівельного пункту приведено в належний стан, а навесні 1972 року його буде переведено в інше місце.

★ **У селі Бугаївка (Глобинський район Полтавської області) магазин тулився у тісному приміщенні, непридатному для торгівлі та зберігання товарів. Про це пайовики написали Перцеві.**

Як повідомив заступник голови Укоопспілки тов. Репринцев, факти підтвердились.

З метою поліпшення торгового обслуговування населення Бугаївки там будується новий магазин, відкриття якого передбачається у першій половині 1972 року.

★ **В одному з листів до редакції писалося про те, що завідуючий магазином № 2 радгоспробкоопу «Перемога» (Нікопольський район) Самохин А. І. порушує правила торгівлі.**

Заступник голови Дніпропетровської облспоживспілки тов. Черненко повідомив редакцію, що Самохин завищував ціни на товари, при передачі цінностей по магазину № 10 приховав нестачу в сумі 360 крб., грубо ставився до покупців тощо.

Правління Нікопольської райспоживспілки звільнило Самохина з посади завідуючого і з системи споживчої кооперації.

ПЕРЕЦЬ

У нас у гостях грузинський сатиричний журнал «НІАНГІ» («Крокодил»)

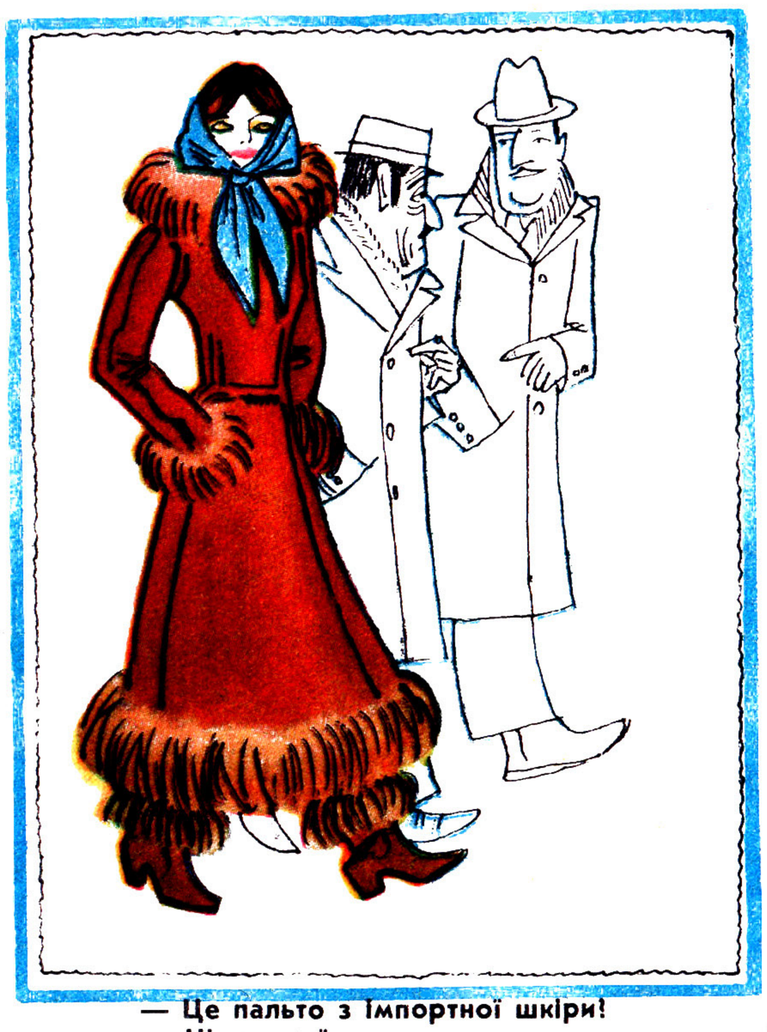

— Це пальто з імпортної шкіри!
— Ні, з моєї.

— Чоловіче, навіщо тобі два однакові кашкети!
— Коли із роботи куди-небудь іду, один залишаю на столі.

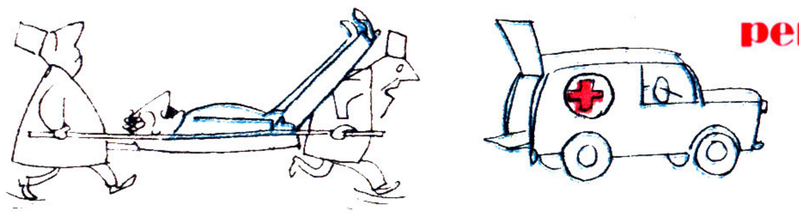

Тамада, який зайняв перше місце.

perec-ua.

— За кого виходиш заміж, Тініко!
— За студента. Їм, кажуть, скоро стипендію збільшать.

— Вас дружина просить до телефону.
— Якщо просить, то це не дружина.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 6 (880) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. II. 1972 р. Підписано до друку 2. III. 1972 р. БФ 10615. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. зам. 0933. Тираж 2 370 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ПОГОРІЛЬЦІ

У Мюнхені рейвах знявся — «президент» України Микола Лівицький сукупно із компанією — Українською національною радою (або ж іще — Держцентром УНР) поіменованою — у дорогу споряджається...

Про те, що являє собою пан «президент» та іже з ним, не будемо говорити. Хай це зробить той, хто знає їх, як облуплених.

У статті, вміщеній 16 січня 1972 року у Новоульмівській націоналістичній газеті «Українські вісті», про це, зокрема, писалося так:

«...пан М. Лівицький своєю непогамовною жадобою безконтрольності в УНРаді, різними розкладницькими інтригами, при помочі різних безхребетних і легковірних осіб, ворохобницьких типів та хворобливих маніяків, також жадібних титулів і почестей, — з таких елементів М. Лівицький натворив собі груп, які називає своїми «партіями»...

«Безвідповідальні елементи під керівництвом Миколи Лівицького довели УНРаду до такого стану, що від неї залишився лише трухлявий скелет».

«...сам президент і його сучасні послідовники своїми мислями відірвані від понять про реальну сучасну Україну».

Отака, значить, компанія підібралася.

А тепер вона заворохобилася. І то ось чому.

Після того, як між СРСР та ФРН договір було підписано, у Західній Німеччині для націоналістичних годованців холодної війни погода несприятлива настала. От і задумали спакувати торби та переволокти свій «Держцентр» у Лондон. Тамтешній клімат припав їм до душі.

Тільки — гай, гай! — і англійські холодні тумани їм не підуть на користь, бо, як мовить народ наш, не поможе бабі й кадило, коли бабу сказило.

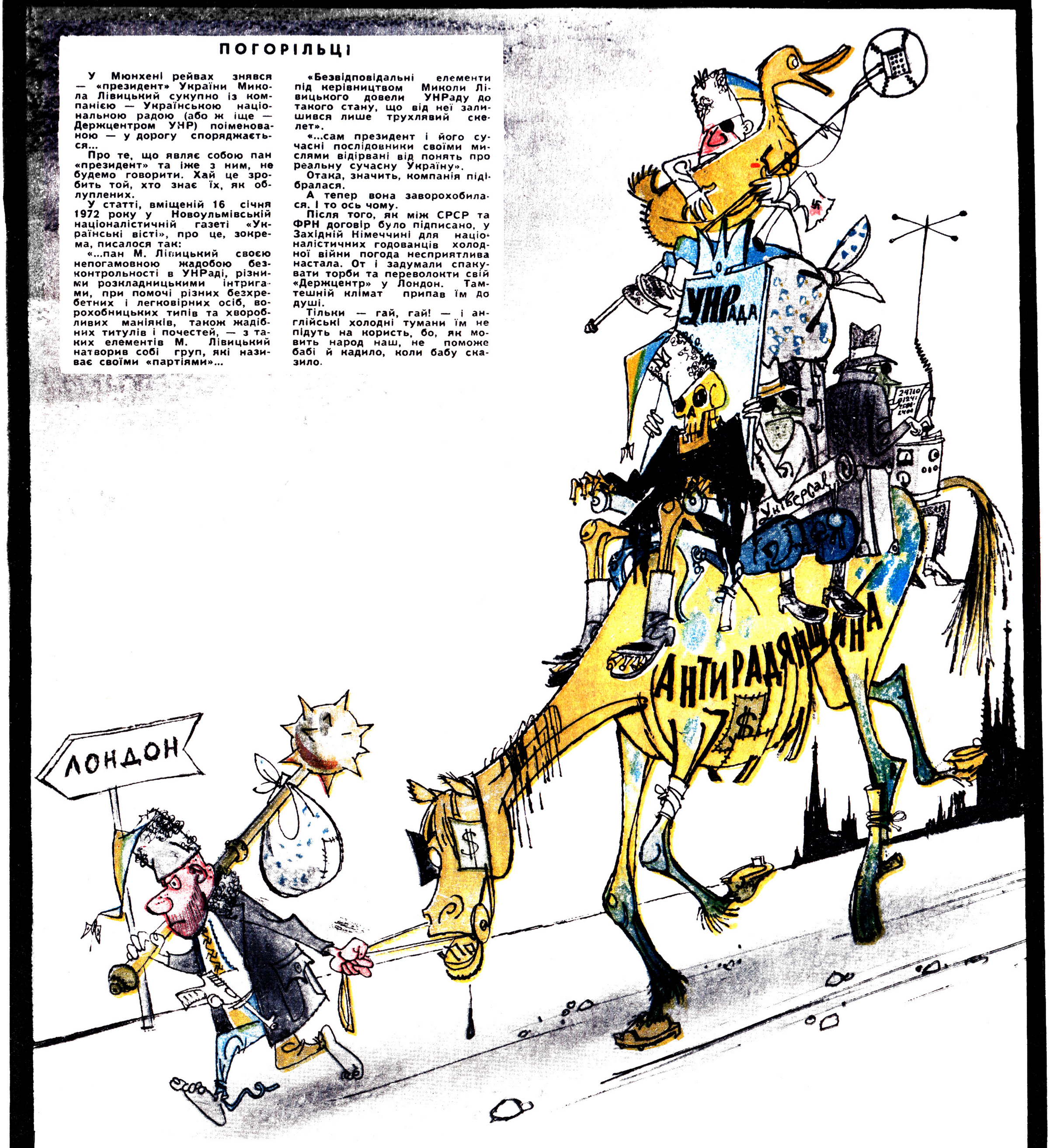

Позбирали та попакували
Шаровари і «універсали»,
Та й самі вмостилися на шкапу...
Словом, все готове вже до «драпу».

Ждуть сигналу, що у Джона Буля
Десь у закапелку їх притулять.
Отоді й гукнуть уже, дивися:
— Вйо, жовто-блакитна! Ворушися!..

Д. МОЛЯКЕВИЧ.